

de Bemærkninger, den højtærede Indenrigsminister derom har fremsat.

Men alt vel overvejet forekommer det mig altsaa, at der her ligger et Spørgsmaal, som, om end det er løst for ikke saa grumme mange Aar siden, dog bør tages op til ny Overvejelse, og jeg vil derfor gerne støtte det Forslag, som Ordføreren for Forslagsstillerne har fremsat om, at det høje Folketing bør nedsætte et Udvalg til Behandling af denne Sag. I denne Forbindelse vil jeg gerne sige, at jeg beklager, at Lovforslaget først er kommet til Behandling saa sent, at den højtærede Indenrigsminister unægtelig har Ret i, at paa den bestaaende Lovgivnings Grund er alle de Formalia nu iagttaget, som skal iagttages før Indenrigsministeriets Godkendelse af Indlemmelsen, og jeg maa i og for sig beklage, at Behandlingen her finder Sted paa et saa sent Tidspunkt, at det vel neppe tør ventes, at en Henstilling om at udsætte forestaaende Indlemmelser, saa længe Rigsdagen overvejer Sagen, vil gøre noget stærkt Indtryk paa den højtærede Minister. Det er aabenbart Ministerens Hensigt snarest at skride til Værket paa Grundlag af de Afstemninger, der har fundet Sted, men jeg vilde dog ønske, at han vilde udsætte det for at blive paa det rene med, om der ikke paa den Foranledning, det foreliggende Lovforslag giver, kan tilvejebringes Tilføjelsesbestemmelser, som bevirker, at man efter Indlemmelsen — ogsaa i det foreliggende Tilfælde — i begge Kommuner kan mødes i nogenlunde fælles Tilfredshed og med en Opfattelse af, at der nogenlunde er gjort Ret for alle og Uret for ingen ved Afgørelsen.

Den højtærede Minister har vel endnu ikke truffet sin Beslutning, i hvert Fald ikke formelt, og jeg vil derfor ikke undlade at rette den Henstilling til ham at afvente Rigsdagens Overvejelser. Men lader det sig ikke gøre for Ministeren at tage imod en saadan Ventetid i dette specielle Tilfælde, vil jeg henstille, at kommende Indlemmelsesspørgsmaal ikke finder Afgørelse, før Rigsdagen har fuldført sit Arbejde med denne Sag; thi jeg tror, her ligger en Opgave, som Rigsdagen nødvendigvis i den kommende Tid bør beskæftige sig med.

Rasmus Rasmussen: Det Lovforslag, som 9 ærede Medlemmer af det konservative Folkeparti har forelagt, har sin Oprindelse i den kommunal-politiske Situation, som for Tiden hersker i Danmarks trediestørste Købstad og det dertil grænsende Landdistrikt,

St. Hans Landdistrikt. Indtil vi fik Næringsloven i 1857, havde vore Købstæder tilstrækkelig Plads i det Areal, de havde haft fra gammel Tid, men efter at vi havde faaet Næringsfriheden indført, blev der en saa rig Udvikling for vore Købstæder, at de konservative Røster, som havdelydt om, at Næringsfriheden vilde skabe et Kaos for vore Købstæder, blev gjort fuldstændig til Skamme, idet de tværtimod udviklede sig i saa højen Grad, som sikkert ingen den Gang havde tænkt sig Muligheden af, og mange af dem kom til at mangle Albuering for den stedse stærkt voksende Befolkning. Dette havde til Følge, at vi i 1873 fik en Lov om Landdistrikters Indlemmelse i Købstæder; den blev netop givet, fordi der var adskillige Byer, som savnede Plads til Udvikling af deres Næringsliv. Denne Lov havde flere Mangler, hvilket f. Eks. viste sig i et Tilfælde, hvor der ved en sydsjællandsk Købstad laa to Landdistrikter, hvoraf det ene rummede Fabrik og Kontorer for en af Byens største Virksomheder, af hvilken Grund det havde en ualmindelig lille Skatteprocent, medens det andet Landdistrikt havde den Lod at afgive Bolig for alle Fabrikkenes Arbejdere, og som Følge deraf var Skatteprocenten der ualmindelig høj. Saa kom Loven af 28. Juni 1920, hvis Hensigt var at raade Bod paa slige Misforhold.

Det Forslag, som det konservative Folkeparti nu er fremkommet med, tilsigter at give Odense By Adgang til at komme i Besiddelse af Midler, hvorved den kan frigøre sig for den Indlemmelse af St. Hans Landdistrikt, som nu i saa lang Tid har staaet paa Dagsordenen. Maa jeg i denne Forbindelse gøre opmærksom paa, at dette Landdistrikt oprindeligt var en ren Landkommune. Endnu saa sent som i 1890 ernærede de ²/₃ af Beboerne i St. Hans Landdistrikt sig ved Landbrug, og Indbyggerantallet var den Gang 600. Ved den sidste Folketælling havde imidlertid St. Hans Landdistrikt, som kun er 1 600 Tdr. Ld. stort, en Befolkning paa 8 000 Indbyggere. Det siger sig selv, at Distriktet for længe siden er holdt op med at være en Landkommune og i Kraft af sit Naboskab til Odense er blevet en ren og skær Forstad til denne By.

Nu synes jeg, at Odense By maa sige til sig selv, at med den rivende Udvikling, som den nødvendigvis maa gennemgaa i Kraft af, at den ligger i en af Danmarks bedste Provinser, og af, at den ved Kanal er kommet i Forbindelse med Havet, maa den nødvendigvis ogsaa have en stor Arbejderbefolkning, og saa er der intet, der taler for, at det i kommunal Henseende skal ord-